A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2021. szeptember 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – Öröklés – 650/2012/EU rendelet – A 3. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Az »öröklési szerződés« fogalma – Hatály – A tulajdonjog halál esetén szóló átruházásáról szóló szerződés – A 83. cikk (2) bekezdése – Az alkalmazandó jog megválasztása – Átmeneti rendelkezések”

A C-277/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) a Bírósághoz 2020. június 24-én érkezett, 2020. május 27-i határozatával terjesztett elő az

UM

által indított,

HW, ZL hagyatéki gondnokaként eljárva,

a **Marktgemeinde Kötschach-Mauthen**,

a **Finanzamt Spittal Villach**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, L. Bay Larsen, C. Toader (előadó), M. Safjan és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– UM képviseletében A. Wittwer Rechtsanwalt,

* Az eljárás nyelve: német.

– a német kormány képviseletében J. Möller, M. Hellmann és U. Bartl, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében J. Rodríguez de la Rúa Puig, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Heller és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2021. július 1-jei tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az öröklési ügyekre irányadó joghatóságról, az alkalmazandó jogról, az öröklési ügyekben hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az öröklési ügyekben kiállított közokiratok elfogadásáról és végrehajtásáról, valamint az európai öröklési bizonyítvány bevezetéséről szóló, 2012. július 4-i 650/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 201., 107. o.; helyesbítések: HL 2012. L 344., 3. o. és HL 2013. L 60., 140. o.; a továbbiakban: az öröklésről szóló rendelet) 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának és 83. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet az UM német állampolgár által, egy Ausztriában található ingatlan tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése iránti kérelem tárgyában indított eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az öröklésről szóló rendelet (9), (11), (14) és (49) preambulumbekezdése a következőket mondja ki:

„(9) E rendelet hatályának ki kell terjednie a hagyaték öröklésének valamennyi polgári jogi szempontjára, azaz a vagyontárgyak, jogok és kötelezettségek haláleset miatti átszállásának valamennyi formájára, akár végintézkedés szerint megvalósuló átruházás, akár törvényes öröklés révén történő átszállás útján.

[…]

(11) E rendelet nem lehet alkalmazandó a polgári jog örökléstől eltérő területeire. Az egyértelműség érdekében a rendelet hatálya alól kifejezetten ki kell zárni néhány olyan kérdést, amely öröklési üggyel kapcsolatosnak tekinthető.

[…]

(14) Az örökléstől eltérő módon – például ajándékozás révén – létrehozott vagy átszállt vagyoni jogokat és vagyontárgyakat szintén ki kell zárni e rendelet hatálya alól. […]

[…]

(49) Az öröklési szerződés a végintézkedés egyik típusa, amelynek megengedettsége és elfogadása tagállamonként változó. Az öröklési jogoknak a tagállamokban elfogadott öröklési szerződés eredményeként történő megszerzését megkönnyítendő, e rendeletnek meg kell határoznia, mely jog szabályozza az öröklési szerződések megengedettségét, tartalmi érvényességét és a felekre nézve kötelező erejét, ideértve a szerződések felbontásának feltételeit is.”

4 E rendelet „Hatály” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezt a rendeletet az öröklésre kell alkalmazni. […]

(2) E rendelet hatálya nem terjed ki a következőkre:

[…]

g) az örökléstől eltérő módon létrehozott vagy átszállt vagyoni jogokra, érdekeltségekre és vagyontárgyakra, mint például – a 23. cikk (2) bekezdése i) pontjának sérelme nélkül – az ajándékok, a közös tulajdon a túlélő tulajdonostárs városi jogával, a nyugdíjprogramok, a biztosítási szerződések és a hasonló megállapodások;

[…]

l) az ingatlannal vagy ingósággal kapcsolatos jogok nyilvántartásba vételére – beleértve az e nyilvántartásba vételre vonatkozó jogi követelményeket is – és az ilyen jogok nyilvántartásba vételének vagy nyilvántartásba vétele elmulasztásának a joghatásaira”.

5 Az említett rendelet „Fogalommeghatározások” című 3. cikke (1) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„E rendelet alkalmazásában:

a) »öröklés«: az örökhagyó vagyonában bekövetkező jogutódlás; amely a vagyontárgyak, jogok és kötelezettségek haláleset miatti átszállásának valamennyi formáját magában foglalja, akár végintézkedés szerint megvalósuló átruházás, akár törvényes öröklés révén történő átszállás útján;

b) »öröklési szerződés«: olyan megállapodás – beleértve a kölcsönös végrendeleteken alapuló megállapodást is –, amely ellenszolgáltatás fejében vagy anélkül a megállapodásban részes egy vagy több személy jövőbeli hagyatékára vonatkozó jogokat létesít, módosít vagy szüntet meg;

[…]

c) „végintézkedés”: végrendelet, közös végrendelet vagy öröklési szerződés;

[…]”

6 Az öröklésről szóló rendelet „Alkalmazandó jog” című III. fejezete tartalmazza annak 20–38. cikkét.

7 E rendelet „Főszabály” címet viselő 21. cikke előírja:

„(1) Amennyiben e rendelet másként nem rendelkezik, az öröklés egészére alkalmazandó jog annak az államnak a joga, amelynek a területén az örökhagyó szokásos tartózkodási helye elhalálozásának időpontjában volt.

(2) Amennyiben – kivételes esetben – az eset valamennyi körülménye alapján egyértelmű, hogy az örökhagyónak az elhalálozásának időpontjában nyilvánvalóan szorosabban kapcsolódott egy másik államhoz, mint ahhoz, amelynek joga az (1) bekezdés értelmében alkalmazandó lenne, az öröklésre alkalmazandó jog ennek a másik államnak a joga.”

8 Az említett rendelet „Jogválasztás” című 22. cikke (1) és (2) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

(1) Egy adott személy az utána történő öröklés egészére irányadó jogként választhatja annak az államnak a jogát, amelynek állampolgárságával a választás megtételekor vagy az elhalálozás időpontjában rendelkezik.

[…]

(2) A jogválasztásról kifejezetten, végintézkedés formájában tett nyilatkozatban kell rendelkezni, vagy annak a végintézkedés rendelkezéseiből megállapíthatónak kell lennie”.

9 Ugyanezen rendelet „Átmeneti rendelkezések” című 83. cikkének (2) bekezdésében az alábbiakat írja elő:

„Amennyiben az örökhagyó 2015. augusztus 17-e előtt megválasztotta az utána történő öröklésre alkalmazandó jogot, ez a választás érvényes, ha eleget tesz a III. fejezetben megállapított feltételeknek, vagy ha a hatályos nemzetközi magánjogi szabályok értelmében a választás megtételekor érvényes volt azon államban, amelyben az örökhagyó szokásos tartózkodási helye volt, vagy bármely olyan államban, amelyben állampolgársággal rendelkezett”.

Az osztrák jog

10 Az Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (polgári törvénykönyv) 956. §-a az alapeljárás tekintetében alkalmazandó változatának szövege a következő volt:

„Az olyan ajándékozás, amelynek csak az ajándékozó halálát követően kell teljesülnie, az előírt alakiságok betartásával hagyományként érvényes. Az ilyen ajándékozás csak akkor minősül szerződésnek, ha a megajándékozott azt elfogadta, az ajándékozó kifejezetten lemondott az ajándékozástól való elállás jogáról, és az erre vonatkozó okiratot a megajándékozottnak átadták”.

11 A Notariatsaktsgesetz (a közjegyzői okiratokról szóló törvény, a továbbiakban: NotAktG) 1. §-a (1) bekezdésének d) pontja a tényleges átruházás nélküli ajándékozási szerződés érvényességét közjegyzői okiratba foglaláshoz köti.

12 A Grundbuchgesetz (az ingatlan-nyilvántartásról szóló törvény) 26. §-a előírja:

„(1) Bejegyzések és széljegyek csak olyan okiratok alapján engedélyezhetők, amelyeket az érvényességükhöz előírt alakban állítottak ki.

(2) Amennyiben dologi jog megszerzéséről vagy módosításáról van szó, ezen okiratoknak érvényes jogalapot kell tartalmazniuk.”

13 A Rechtspflegergesetz (az igazságszolgáltatási segédszemélyzetről szóló osztrák törvény, a továbbiakban: RpflG) 2. §-a szerint:

„A bírósági tisztviselők bírósági titkárrá nevezhetők ki a következő egy vagy több munkaterületre:
[…]

3. ingatlan-nyilvántartási és hajó-nyilvántartási ügyek.”

[…]”

14 E törvény 16. §-ának (2) bekezdése előírja:

„Minden esetben a bíróknak vannak fenntartva

[…]

6. azon határozatok, amelyek esetében külföldi jogot kell alkalmazni.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy 1975. július 22-én UM apja szerződésben kikötötte, hogy halála időpontjában, bizonyos feltételek mellett, egy Ausztriában található földterület tulajdonjogát, ideértve az azon halálának időpontjáig épült ingatlant, ruház át fele-fele arányban fiára és akkori menyére. E szerződés megkötésekor, amely tekintetében az osztrák jogot jelölték meg alkalmazandó jogként, valamennyi fél szokásos tartózkodási helye Németországban volt.

16 Az e szerződésben előírt feltételek között szerepelt többek között az UM apját terhelő azon kötelezettség, hogy a szerződés megkötésétől számított tíz éven belül kétlakásos családi házat építsen, valamint az, hogy UM és házastársának házassága ne legyen felbontva, és e házastárs még életben legyen. Ellenkező esetben a szerződés akként rendelkezett, hogy UM az egyetlen kedvezményezett. UM apja engedélyezte továbbá a tulajdonátruházás osztrák ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését hivatalos halotti anyakönyvi kivonat benyújtása, valamint annak bizonyítása alapján, hogy az átruházás végrehajtásának feltételei teljesültek. UM apjának 2018. május 13-án Kölnben (Németország) történt halálát megelőzően UM és házastársa elvált, ezt követően az asszony elhunyt.

17 A hagyatéki eljárás az UM apja utolsó tartózkodási helye szerinti Amtsgericht Köln (kölni helyi bíróság, Németország) előtt indult.

18 UM az illetékes bírósághoz, a Bezirksgericht Hermagorhoz (hermagori kerületi bíróság, Ausztria) fordult a szóban forgó ingatlanra vonatkozó tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése iránt, arra hivatkozva, hogy apja halálakor ő volt a szerződés egyedüli kedvezményezettje. E bíróság UM kérelmének elbírálásáért felelős Rechtspflegere (bírósági titkár, Ausztria) úgy ítélte meg, hogy az osztrák jog az alkalmazandó jog, és e kérelmet az alapügy tárgyát képező szerződésben megkövetelt feltételek teljesülését igazoló bizonyítékok hiányában elutasította.

19 A Landesgericht Klagenfurt (klagenfurti regionális bíróság, Ausztria) helybenhagyta e határozatot először is arra való hivatkozással, hogy az öröklésről szóló rendelet az osztrák jog e szerződésben történt kikötése miatt nem alkalmazható, másodszor, hogy az ingatlannak a halál esetére szóló ajándékozás alapján történő átruházására nem kerülhet sor az említett szerződésben előírt ház megépítésére vonatkozó bizonyíték nélkül.

20 UM e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, az Oberster Gerichtshofhoz (legfelsőbb bíróság, Ausztria).

21 E bíróság kifejti, hogy a tulajdonjog halál esetén szóló átruházásáról szóló szerződésben kikötött osztrák jog választásának érvényessége és az öröklésről szóló rendeletnek e szerződés tekintetében történő alkalmazása hivatalból felvetendő előzetes kérdésnek minősül a kérdést előterjesztő bíróság számára a bírósági titkár jelen ügyben fennálló funkcionális hatáskörét illető kérdés megválaszolásához.

22 Az említett bíróság szerint az ingatlan-nyilvántartásra vonatkozóan hatáskörrel rendelkező bírósághoz benyújtott dokumentumokból megállapítható, hogy az osztrák jog kritériumai szerint tulajdonjog halál esetén szóló átruházásáról szóló szerződés jött létre UM javára. E bíróság mindazonáltal kételyeket táplál a tekintetben, hogy e jogi aktus az öröklésről szóló rendelet hatálya alá tartozik-e, és az az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) vagy d) pontja értelmében vett „öröklési szerződésnek” tekinthető-e.

23 Amennyiben igen, az alapügy tárgyát képező szerződésben részes felek által választott osztrák jog alkalmazását illetően a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az öröklésről szóló rendelet átmeneti rendelkezéseit kell alkalmazni, de kétségei vannak ugyanezen rendelet 83. cikke (2) bekezdésének értelmezésével kapcsolatban, közelebbről a szerződésben részes felek által kikötött alkalmazandó jog megválasztását illetően.

24 Az Oberster Gerichtshof (legfelsőbb bíróság, Ausztria) e körülmények között határozott úgy, hogy hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a[z öröklésről szóló] rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját, hogy az e rendelkezés értelmében vett öröklési szerződésnek minősül az olyan, Németországban szokásos tartózkodási hellyel rendelkező két német állampolgár között létrejött, egy ausztriai ingatlanra vonatkozó, halál esetére szóló ajándékozási szerződés, amely szerint a megajándékozott az ajándékozó halálát követően a hagyatékkal szembeni kötelmi jogi igénnyel rendelkezik arra vonatkozóan, hogy a tulajdonjogát e szerződés és az ajándékozó halotti anyakönyvi kivonata alapján, tehát a hagyatéki bíróság közreműködése nélkül az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék?

2. Amennyiben erre a kérdésre igenlő választ kell adni:

Úgy kell-e értelmezni a[z öröklésről szóló] rendelet 83. cikkének (2) bekezdését, hogy ezzel a[z öröklésről szóló] rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett »öröklési szerződésnek« minősítendő, halál esetére szóló ajándékozási szerződésre vonatkozó, 2015. augusztus 17. előtti jogválasztás érvényességét is szabályozzák?”

25 A Bíróság, miután a koronavírus-járványhoz kapcsolódó egészségügyi kockázatok miatt úgy határozott, hogy az ügyet tárgyalás tartása nélkül bírálja el, több kérdést feltett az Európai Bíróság Alapokmányának 23. cikkében említett felek és érdekeltek számára írásbeli megválaszolás céljából, amelyekre választ nyújtott be UM, a német és spanyol kormány, valamint az Európai Bizottság.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

26 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az öröklésről szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját akként kell-e értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett öröklési szerződésnek minősül az a szerződés, amelynek értelmében egy személy halála esetén ingatlana tulajdonjogának más szerződő felekre való jövőbeli átruházásáról rendelkezik.

27 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az öröklésről szóló rendelet 1. cikke (2) bekezdésének g) pontja kizárja a rendelet hatálya alól „az örökléstől eltérő módon létrehozott vagy átszállt vagyoni jogokat, érdekeltségeket és vagyontárgyakat”. Ezzel szemben az öröklési szerződés, amint azt e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja meghatározza, az említett rendelet 3. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti „végintézkedésnek” minősül, a végrendelethez és a közös végrendelethez hasonlóan.

28 Az öröklésről szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja az öröklési szerződést úgy határozza meg, hogy az olyan „megállapodás – beleértve a kölcsönös végrendeleteken alapuló megállapodást is –, amely ellenszolgáltatás fejében vagy anélkül a megállapodásban részes egy vagy több személy jövőbeli hagyatékára vonatkozó jogokat létesít, módosít vagy szüntet meg”.

29 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az Unió egészében önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve nemcsak annak kifejezéseit, hanem a rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját is (2018. március 1-jei Mahnkopf ítélet, C-558/16, EU:C:2018:138, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Az öröklésről szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdése b) pontjának szövegét illetően meg kell állapítani, hogy e rendelkezés általánosságban olyan megállapodásokra vonatkozik, amelyek többek között jogokat biztosítanak a jövőbeli „öröklés” tekintetében.

31 E tekintetben, e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a) pontjának megfelelően „öröklés” alatt „haláleset miatti átszállást” kell tekinteni, és e kifejezés „a vagyontárgyak, jogok és kötelezettségek haláleset miatti átszállásának valamennyi formáját magában foglalja, akár végintézkedés szerint megvalósuló átruházás, akár törvényes öröklés révén történő átszállás útján”.

32 Ebből az következik, hogy az olyan szerződés, amelynek értelmében egy személy ingatlana tulajdonjogának jövőbeli, halálának időpontjában történő átruházásáról rendelkezik, és így jövőbeni hagyatékára vonatkozó jogokat ruház az e szerződésben részes többi félre, az öröklésről szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett „öröklési szerződésnek” minősül.

33 Ezt az értelmezést támasztja alá az e rendelet által követett azon cél is, amely, az egységes öröklés elvével összhangban, a hagyaték felosztásának elkerülésére, valamint a határokon átnyúló vonatkozású öröklés valamennyi polgári jogi szempontjára, különösen, amint az az az említett rendelet (9) preambulumbekezdéséből következik, „a vagyontárgyak haláleset miatti átszállásának valamennyi formájára” alkalmazandó egységes rendszer létrehozására irányul (lásd ebben az értelemben: 2018. június 21-i Oberle ítélet, C-20/17, EU:C:2018:485, 55. és 56. pont).

34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy noha az öröklésről szóló rendelet 1. cikke (2) bekezdésének g) pontja értelmében e rendelet hatálya alól ki vannak zárva többek között az örökléstől eltérő módon, például ajándékozás útján átszállt vagyontárgyak, e kizárást szigorúan kell értelmezni.

35 Ebből az következik, hogy amennyiben valamely, az öröklésre vonatkozó megállapodásban szereplő rendelkezés az öröklésről szóló rendelet 1. cikke (2) bekezdésének g) pontja értelmében vett „ajándékozáshoz” hasonlóan ajándékozást valósít meg, de csak az örökhagyó halála esetén hatályosul, az ugyanezen rendelet hatálya alá tartozik.

36 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az öröklésről szóló rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját akként kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett öröklési szerződésnek minősül az a szerződés, amelynek értelmében egy személy halála esetén ingatlana tulajdonjogának más szerződő felekre való jövőbeli átruházásáról rendelkezik.

A második kérdésről

37 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keres választ, hogy az öröklésről szóló rendelet 83. cikkének (2) bekezdését akként kell-e értelmezni, hogy az az öröklési szerződés tekintetében alkalmazandó jog 2015. augusztus 17. előtt történő, az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti megválasztása érvényességének vizsgálatára is alkalmazható.

38 Emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelet „Átmeneti rendelkezések” című 83. cikke (2) bekezdésében azt írja elő, hogy „[a]mennyiben az örökhagyó 2015. augusztus 17-e előtt megválasztotta az utána történő öröklésre alkalmazandó jogot, ez a választás érvényes, ha eleget tesz a III. fejezetben megállapított feltételeknek, vagy ha a hatályos nemzetközi magánjogi szabályok értelmében a választás megtételekor érvényes volt azon államban, amelyben az örökhagyó szokásos tartózkodási helye volt, vagy bármely olyan államban, amelyben állampolgársággal rendelkezett”.

39 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az magának e rendelkezésnek az öröklésről szóló rendelet 21. és 22. cikkével összefüggésben értelmezett szövegéből is kitűnik – e rendelkezés az öröklés egészére alkalmazandó jog megválasztásának érvényességét szabályozza. Márpedig, amint az a jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló ügyiratokból kitűnik – és a kérdést előterjesztő bíróság általi vizsgálatra is figyelemmel –, az osztrák jog megválasztása csak az alapügyben szereplő örökhagyó által valamely vagyontárgya tekintetében kötött öröklési szerződésre vonatkozott, nem az öröklés egészére, miáltal az említett rendelet 83. cikke (2) bekezdésének alkalmazási feltétele ilyen körülmények között nem tekinthető teljesültnek.

40 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az öröklésről szóló rendelet 83. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az alkalmazandó jog 2015. augusztus 17. előtt történő megválasztása

érvényességének vizsgálatára, mivel az kizárólag az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, az örökhagyó által valamely vagyontárgya tekintetében kötött öröklési szerződésre, nem az öröklés egészére irányadó.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) Az öröklési ügyekre irányadó joghatóságról, az alkalmazandó jogról, az öröklési ügyekben hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az öröklési ügyekben kiállított közokiratok elfogadásáról és végrehajtásáról, valamint az európai öröklési bizonyítvány bevezetéséről szóló, 2012. július 4-i 650/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontját akként kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett öröklési szerződésnek minősül az a szerződés, amelynek értelmében egy személy halála esetén ingatlana tulajdonjogának más szerződő felekre való jövőbeli átruházásáról rendelkezik.

2) A 650/2012 rendelet 83. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az nem alkalmazható az alkalmazandó jog 2015. augusztus 17. előtt történő megválasztása érvényességének vizsgálatára, mivel az kizárólag az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett, az örökhagyó által valamely vagyontárgya tekintetében kötött öröklési szerződésre, nem az öröklés egészére irányadó.

Aláírások